

Ο ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΣ ΠΑΤΡΑΡΧΗΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΝΑΟΝ ΤΗΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑΣ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

Τὴν Τετάρτην, 25^{ην} Ἀπριλίου /8^{ην} Μαΐου 2019, ὁ Μακαριώτατος Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος προεξῆρξε τῆς θείας Λειτουργίας εἰς τὸν ἐν τῇ Δυτικῇ Ἱερουσαλὴμ ἱερόν Ναόν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ἐπὶ τῇ διαγενομένῃ μνήμῃ τοῦ ἁγίου ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου.

Μετά τοῦ Μακαριωτάτου συνελειτούργησαν οἱ Ἀρχιερεῖς: Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ναζαρέτ κ. Κυριακός, ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης κ. Ἀρίσταρχος, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ καὶ ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Μαδάβων κ. Ἀριστόβουλος, ἔτι δέ ὁ Ἀρχιμανδρίτης π. Ἰερώνυμος, ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Πατριαρχείου Ρουμανίας Ἀρχιμανδρίτης Θεόφιλος καὶ ὁ βοηθός αὐτοῦ, γνώστης τῆς Ἑλληνικῆς, Ἀρχιμανδρίτης Ἰωάννης, ὁ Ἀρχιμανδρίτης Δομετιανός καὶ ὁ Ἀρχιμανδρίτης Ἀθανάσιος τῆς Ρωσικῆς Ἀποστολῆς (Missia), ἄλλοι ἱερεῖς, ὁ Ἀρχιδιάκονος Μᾶρκος, ὁ διάκονος Χάδερ καὶ ὁ διάκονος Ἐφραίμ τοῦ Πατριαρχείου Ρουμανίας, ψάλλοντος Ἱεροψάλτου ἐκ Ρουμανίας καὶ ψαλλουσῶν τῶν μοναζουσῶν τῆς Ἀντιπροσωπείας ρουμανιστί καὶ ἑλληνιστί καὶ μετέχοντος ἀθροῦς εὐσεβοῦς ρουμανοφώνου κυρίως ἐκκλησιάσματος.

Εἰς τό Κοινωνικόν τῆς θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τόν Θεῖον λόγον ἑλληνιστί ἔχοντα οὕτως:

«Ὅταν δέ ἔλθῃ ὁ παράκλητος ὃν ἐγὼ πέμψω ὑμῖν παρά τοῦ Πατρός, τό Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὃ παρά τοῦ πατρός ἐκπορεύεται, Ἐκεῖνος μαρτυρήσει περὶ ἐμοῦ. Καί ἡμεῖς δέ μαρτυρεῖτε ὅτι ἀπ’ ἀρχῆς μετ’ ἐμοῦ ἐστε».

«Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν ἵνα μή σκανδαλισθῆτε· ἀποσυναγώγους ποιήσουσιν ὑμᾶς· ἀλλ’ ἔρχεται ὥρα, ἵνα πᾶς ὁ ἀποκτείνας ὑμᾶς δόξῃ λατρεῖαν προσφέρειν τῷ Θεῷ», λέγει Κύριος (Ἰωάν. 15,26-16,2)

Πανοσιολογιώτατε Ἀρχιμανδρίτα κ. Θεόφιλε,

ἐκπρόσωπε τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πατριάρχου Ρουμανίας κ. Δανιήλ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Ἱεροσολύμων,

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

εὐλαβεῖς χριστιανοί καὶ παρεπιδημοῦντες προσκυνηταί,

Σήμερον ἐξέλαμψεν ἡ ἔνδοξος Ἀνάστασις τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, συνεκλάμπει δέ καὶ ἡ μνήμη τοῦ Ἁγίου καὶ ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου. Διό καὶ συνήχθημεν ἐν τῷ ἐπωνύμῳ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ἱερῷ τούτῳ Ναῷ, ἵνα τά μέν, δοξολογήσωμεν εὐχαριστιακῶς, τόν ἅγιον Τριαδικόν Θεόν Ἀναστάντα Χριστόν καὶ Θεόν ἡμῶν. Τά δέ, ἵνα διαδηλώσωμεν τὴν ἐν Χριστῷ

ένότητα τῶν ἀδελφῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, δηλονότι τοῦ Παλαιφάτου Πατριαρχείου τῶν Ἱεροσολύμων καί τοῦ Πατριαρχείου τῆς Ρουμανίας καί μαρτυρήσωμεν τήν πίστιν τοῦ μάρτυρος τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου.

Τῆς λαμπροφόρου Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ προηγήθη τό ἀπαθές κατά τήν θεότητα Αὐτοῦ Πάθος, δηλονότι ὁ διά σταυροῦ μαρτυρικός Αὐτοῦ θάνατος. Αὐτοῦ ἀκριβῶς τοῦ ἀπαθοῦς πάθους καί τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ἐγένετο κοινωνός ὁ πιστός μάρτυς αὐτοῦ Γεώργιος καί μέτοχος τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν. «Ἐνίκα γάρ ὁ πόθος τοῦ Γεωργίου τήν ἀνθρωπίνην αὐτοῦ φύσιν διά θανάτου πείθων αὐτόν, διαβῆναι πρός τό ποθούμενον, Χριστόν τόν θεόν καί Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν», λέει ὁ ὑμνωδός.

Οἱ διώκται καί οἱ ἀποκτείναντες τόν Γεώργιον ἐνόμιζον ὅτι προσέφερον λατρείαν εἰς τόν θεόν, ὡς εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ· «ἔρχεται ὥρα ἵνα πᾶς ὁ ἀποκτείνας ὑμᾶς δόξῃ λατρείαν προσφέρειν τῷ θεῷ» (Ἰωάν. 16,2). Εἶναι γεγονός ὅτι πολλάκις τό ἔργον τοῦ διαβόλου διεξήχθη ὑπό τό ἔνδυμα τοῦ διακόνου τοῦ θεοῦ καί τῆς Ἀγίας αὐτοῦ Ἐκκλησίας καί πολλάκις ταραχωδέστατοι πολέμιοι τῆς ὑγιαίνουσας διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ (Α' Τιμ. 1,10) ἐκάθησαν «εἰς τόν Ναόν τοῦ θεοῦ» (Β' Θεσ. 2,4). Οὐχ ἥττον ὁμως ἐθριάμβευσεν ἡ νίκη τῆς ἀληθείας, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης ἐν τῇ Ἀποκαλύψει αὐτοῦ...

«Καί αὐτοί [οἱ πιστοί μάρτυρες τοῦ Χριστοῦ] ἐνίκησαν αὐτόν διά τό αἷμα τοῦ ἀρνίου καί διά τόν λόγον τῆς μαρτυρίας αὐτῶν, καί οὐκ ἠγάπησαν τήν ψυχήν αὐτῶν ἄχρι θανάτου· διά τοῦτο εὐφραίνεσθε οὐρανοί καί οἱ ἐν αὐτοῖς σκηνοῦντες», (Ἰωάν. Ἀποκάλ. 12, 11-12)

Ἴδου διά τί ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἄδει διά στόματος τοῦ ὑμνωδοῦ αὐτῆς διαπρυσίως λέγουσα: «Οὐρανοί μέν ἐπαξίως εὐφραινέσθωσαν, γῆ δέ ἀγαλλιάσθω, ἑορταζέτω δέ κόσμος, ὁρατός τε ἅπας καί ἀόρατος· Χριστός γάρ ἐγήγερται, εὐφροσύνη αἰώνιος».

Τό μαρτύριον τοῦ φίλου τοῦ Χριστοῦ Γεωργίου ἐνέχει ἰδιαιτέραν θέσιν εἰς τήν χορείαν τῶν μαρτύρων τῆς Ἐκκλησίας. Καί τοῦτο διότι δέν ἀνήκει εἰς τόν ἱστορικόν χρόνον τοῦ θανάτου τῆς φθορᾶς, ἀλλά εἰς τόν χρόνον «ἄλλης βιοτῆς τῆς αἰωνίου» κατά τόν ἅγιον Ἰωάννην τόν Δαμασκηνόν δηλονότι τόν χρόνον τοῦ θανάτου τῆς ζωηφόρου Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ.

Ὁ μέγας καί σοφώτατος Παῦλος ἐπικαλούμενος τήν ζῶσαν μαρτυρίαν τῶν μαρτυρησάντων ὑπέρ τῆς ἀγάπης τῆς ἀληθείας, δηλονότι τοῦ Χριστοῦ, «ἐγώ εἰμι ἡ ἀλήθεια» (Ἰωάν. 14,6), εἰς τά πιστά μέλη τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως δι' ὑπομονῆς ἀντιμετωπίζωμεν τόν ἀγῶνα τόν προβάλλοντα ἔμπροσθεν ἡμῶν. «Τοιγαροῦν καί ἡμεῖς, τοσοῦτον ἔχοντες περικείμενον ἡμῖν νέφος μαρτύρων, ὄγκον ἀποθέμενοι πάντα καί τήν εὐπερίστατον ἁμαρτίαν, δι' ὑπομονῆς τρέχωμεν τόν προκείμενον ἡμῖν ἀγῶνα, ἀφορῶντες εἰς τόν τῆς πίστεως ἀρχηγόν καί τελειωτήν Ἰησοῦν, ὃς ἀντί τῆς προκειμένης αὐτῷ χαρᾶς ὑπέμεινε σταυρόν, αἰσχύνης καταφρονήσας, ἐν δεξιᾷ τε τοῦ θρόνου τοῦ θεοῦ κεκάθικεν», (Ἑβρ. 12,1-2).

Ὁ ἅγιος Γεώργιος διακρίνεται οὐχί μόνον «ἀπό τό προκείμενον ἡμῖν νέφος μαρτύρων» (Ἑβρ. 12,1) τῆς Ἐκκλησίας ἀλλά καί ἀπό τήν οἰκουμενικήν τιμήν, τήν ὁποίαν ἀπολαμβάνει καί μάλιστα κατ' αὐτήν τήν σύγχρονον ἡμῖν ἐποχήν τῆς

ἀντί-ἀγιογραφικῆς -καί δὴ τῆς ἀντιχριστιανικῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν πίστεως.

Λέγομεν δέ τοῦτο, διότι ὁ ἅγιος Γεώργιος, ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ νέφους μαρτύρων τῆς ἀγάπης τῆς ἀληθείας καί τῆς δικαιοσύνης τοῦ Χριστοῦ καί οἰκουμενικῶς ἀναγνωριζόμενος, ἀλλά καί ἐπωνύμως τιμώμενος ὑπό ἑτεροδόξων καί ἑτεροθρήσκων, καλεῖ σήμερον ἐν τῇ ἐορτίῳ αὐτοῦ μνήμῃ πάντας ἡμᾶς καί δὴ πάσας τάς ὁμοδόξους ἀδελφάς ὀρθοδόξους ἡμῶν Ἐκκλησίας, διὰ τοῦ παραγγέλματος τοῦ θείου Παύλου: «ἀξίως περιπατῆσαι τῆς κλήσεως ἣς ἐκλήθητε, μετὰ πάσης ταπεινοφροσύνης καί πραότητος, μετὰ μακροθυμίας, ἀνεχόμενοι ἀλλήλων ἐν ἀγάπῃ, σπουδάζοντες τηρεῖν τὴν ἐνότητα τοῦ Πνεύματος ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης». (Ἐφεσ. 4,1) καί τῆς ἐνότητος τῆς πίστεως, ὑπὲρ ἧς καί δι' ἧς, ὡς ὑμνολογικῶς λέγει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός.

«Οἱ μάρτυρές σου Κύριε, πίστει στηριχθέντες, ἐλπίδι βεβαιωθέντες, τῇ ἀγάπῃ τοῦ Σταυροῦ σου ψυχικῶς ἐνωθέντες, τοῦ ἐχθροῦ τὴν τυραννίδα ὤλεσαν, καί τυχόντες τῶν στεφάνων, μετὰ τῶν ἀσωμάτων πρεσβεύουσιν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν».

Παρακαλέσωμεν τὸν ἅγιον μεγαλομάρτυρα Γεώργιον, ἵνα πρεσβεύῃ τῷ ἐκ τῆς ἀειπαρθένου καί ὑπερευλογημένης θεοτόκου Μαρίας, σαρκωθέντι καί ὑπὲρ ὑμῶν σταυρωθέντι καί ἀναστάντι Χριστῷ τῷ Θεῷ καί Σωτῆρι ἡμῶν ὅπως δωρήσῃται ἡμῖν ζωὴν τὴν αἰώνιον καί εἰρήνην τῷ κόσμῳ καί τῇ περιοχῇ ἡμῶν.

Ἐτη πολλά καί Χριστός Ἀνέστη

Μετὰ τὴν θείαν Λειτουργίαν ὁ ἡγούμενος ἀντιπρόσωπος Ἀρχιμανδρίτης π. Θεόφιλος παρέθεσε ἐόρτιον τράπεζαν εἰς τὴν Πατριαρχικὴν Συνοδείαν καί ἄλλους.

Εἰς τὴν παρατεθεῖσαν τράπεζαν ὁ Μακαριώτατος προσεφώνησε καί πάλιν ὡς ἔπεται ἀγγλιστί:

Archimandrite Theophilos, dear Father,

Your Eminences,

Your Graces,

Beloved faithful of this Romanian congregation in Jerusalem,

Dear Pilgrims,

Sisters and Brothers in Christ,

Christ is Risen!

Hristos a inviat!

We greet you in the joy of the resurrection of our Lord Jesus Christ, and we give thanks to Almighty God for this blessed occasion on which we have celebrated the Divine Liturgy with you in this Church of the Romanian Orthodox Church in Jerusalem.

Our gathering today is a visible sign of the common *martyria* of the Orthodox Church which the Church lives here as well as around the world. The Orthodox

Church enjoys a cohesion of faith and life that is more important in our own day than ever before, especially in a world in which the predominant experience is one of division and enmity between peoples. The unity of the Church is a divine encouragement in our divided society.

We learn so much from the Great and Holy Martyr George, who holds genuinely ecumenical significance. For he is revered not just by the Orthodox Church, but also by non-Orthodox Christians, and even by non-Christians. Saint George lived in a different cultural and social context, in which there was so much division and difficulty, but he managed to keep the unity of the faith as well as the unity of the Church.

As we sing in one of our services, the martyrs of the Lord, they were united spiritually with the love of your cross, and so they banished completely the tyranny of the enemy.

In the same way our beloved Orthodox Church must be a witness, inspired by Saint George, to the unity of the faith and the unity of the Church. Our unity is our strength, and the only way to withstand the assaults of our contemporary enemy. As Saint Paul tells us, our struggle is not against enemies of blood and flesh, but against the rulers, against the authorities, against the cosmic powers of this present darkness, against the spiritual forces of evil in the heavenly places (Ephes. 6:12).

We guard the unity of the faith and of the Church with the witness of our conscience, again as St. Paul says: Indeed, this is our boast, the testimony of our conscience: we have behaved in the world with frankness and godly sincerity, not by earthly wisdom but by the grace of God – and all the more toward you (2 Cor. 1:12). Just as the faith cannot be divided, neither can the conscience, and so we do everything in our power to ensure that we serve the unity of the Body of Christ, again as St. Paul says in the Letter to the Ephesians; making every effort to maintain the unity of the Spirit in the bond of peace (Eph. 4:3).

Our unity in the bond of peace, is at the heart of our life as the Orthodox Church, and we know that any kind of schism or division is a wound at the very depth of our common life. So on this blessed occasion, we take this opportunity to renew our commitment to the unity of the Church in spirit and in truth.

MAY the incarnate Logos, who is risen from the dead, warm our hearts and enlighten our minds, that we may ever serve the unity of our beloved Orthodox Church. MAY God bless you, dear Archimandrite Theophilos, and your community, and MAY God bless the peoples of our beloved Romania and our beloved Holy Land.

Christ is risen!

Hristos a inviat!

Ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς